

Arrest

nr. 271 050 van 8 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Rue Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. LAURENT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 september 2020 België binnen met een rijbewijs en verzoekt op 28 september 2020 om internationale bescherming. Op 21 oktober 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujranwala. In 2011 zou u ingegaan zijn om een rekruteringsoproep voor de "National Guard" in Bahrein. Daar dit land problemen kende tussen de soennieten en sjiïeten zouden buitenlanders aangeworven zijn ter versterking. U zou vaak gediend hebben als chauffeur van officieren. Op 15/07/2018 zou u als chauffeur voor een officier genaamd N. M. N. (...), onderweg geweest zijn naar Manama, toen jullie tegengehouden werden door sjiïeten. Ze zouden u uit de auto gesleurd hebben en zwaar geslagen hebben, uw auto zou in brand gestoken zijn en uw officier werd vermoord. U zou zwaar gewond naar een ziekenhuis gebracht zijn, waar u een tijdje in behandeling bleef. Hierna diende u in uw kamp te blijven. U zou naar een rechtbank gebracht zijn, alwaar u ondervraagd werd over uw mogelijke rol in de dood van uw officier. Enige tijd later zou u vernomen hebben dat u de doodstraf zou krijgen wegens vermeende hulp aan de opstandelingen bij de moord op de officier. Daar u nog over uw paspoort beschikte zou u het kamp ontvlucht zijn, waarna u naar Saoedi Arabië vluchtte. Hier zou u via een vriend een Frans visum bekomen hebben en op 01/02/2019 zou u in Frankrijk aangekomen zijn. U zou via uw ouders vernomen hebben dat de autoriteiten van Bahrein een arrestatiebevel voor u doorgestuurd hebben naar de Pakistaanse autoriteiten, waardoor de Pakistaanse politie u al verschillende malen bij u thuis is komen zoeken. In Frankrijk zou u uw paspoort en identiteitskaart verloren zijn. U verbleef bijna anderhalf jaar in Frankrijk, vooraleer u naar België kwam waar u op 28/09/2020 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: kopies van een burgerlijk en militair rijbewijs van Bahrein, uw identiteitspapieren van Bahrein, uw identiteitsketting, verschillende foto's van u op uw werk in Bahrein en een foto van uw jeep die door relschoppers in brand werd gestoken op 15/07/2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen origineel Pakistaans identiteitsbewijs wist neer te leggen. U legde weliswaar kopies neer van verschillende identiteitsbewijzen uit Bahrein, maar u legde geen enkel Pakistaans identiteitsbewijs neer, dit terwijl u toch een Pakistaanse staatsburger zou zijn. U verklaarde zowel over een Pakistaanse identiteitskaart als over een Pakistaans paspoort beschikt te hebben, maar u zou beiden verloren zijn na aankomst in Frankrijk. U heeft dit verlies echter nooit aangegeven bij de politie of uw ambassade zodat het hier om een blote bewering gaat. Uw verklaring hiervoor, dat u na verlies schrik had dat men u zou repatriëren, maar hier staat tegenover dat u op dat moment legaal met een Frans visum naar Frankrijk gereisd was, zodat repatriëring geen optie was en bovendien had u in het verleden al vaak internationale reizen met behulp van een paspoort gemaakt, zodat u op de hoogte was van het belang van dit document. Uw bewering dat u deze cruciale documenten kwijt zou zijn, is dan ook ongeloofwaardig. Het lijkt er eerder op dat u deze niet wenst voor te leggen daar de inhoud niet strookt met uw verklaringen.

Immers blijkt verder dat uw verklaringen over uw vluchtroute naar Europa niet aannemelijk zijn. U beweerde dat u in Saoedi Arabië een Frans visum wist te regelen. Dit zou uw eerste Europese visum zijn en toen u in Frankrijk aankwam in 2019 zou het de eerste keer zijn dat u voet zette op Europese bodem (CGVS, p. 2, 5). U werd geconfronteerd met de inhoud van uw administratieve dossier waaruit bleek dat u in de laatste jaren tot driemaal een duist visum verkreeg. Hierop verklaarde u plots tot driemaal naar Duitsland gereisd te zijn om een gewonde collega te bezoeken en dit in tegenspraak met uw eerdere verklaringen. Uw verklaring dat u iet wist dat Duitsland in Europa ligt, raakt kant noch wal. Het lijkt er eerder op dat u uw reisgedrag in het verleden zoveel mogelijk achterwege probeert te houden. Temeer daar nergens uit uw dossier bleek dat u een Frans visum kreeg, maar dat u in de

periode waarin u beweerde problemen te hebben in Bahrein en het land diende te ontvluchten wel over een Duits visum beschikt dat geldig en uitgevaardigd was. Hierdoor ontstaat dan ook de sterke indruk dat u dit Duitse visum gebruikte om naar Europe te reizen ipv een fictief Frans visum. Overigens kon u uw bewering anderhalf jaar in Frankrijk verbleven te hebben op geen enkele manier hard maken: u had geen enkel document of ander voorwerp dat uw verblijf in Frankrijk zou kunnen ondersteunen en u gevraagd waar u al die tijd in Frankrijk verbleef kwam u niet verder dan ergens in de buurt van het Gare du Nord in Parijs, zonder dat u enig ander detail van uw verblijfplaats kon verschaffen (CGVS, p. 7). In dit licht zou het neerleggen van uw paspoort verschillende onduidelijkheden kunnen verhelderd hebben, maar zoals eerder aangeduid, antwoordde u op dit voorstel tot verduidelijking, met de stereotiepe en ongeloofwaardige bewering dat u uw paspoort kwijt zou zijn.

Hierop aanvullend kan nog opgemerkt worden dat u ondanks een verblijf van anderhalf jaar in Frankrijk nooit om internationale bescherming verzocht heeft. Men kan er va uitgaan dat wanneer iemand wegens een gegronde vrees voor vervolging dient te vluchten, deze persoon binnen een korte termijn na aankomst in een veilig land, aldaar om bescherming zou vragen. U deed dit echter niet. Uw verklaring dat u bang was en op het internet las dat Frankrijk geen goed land is om bescherming aan te vragen is niet afdoende. De vaststelling dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende anderhalf jaar na uw aankomst in Europa, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Wat betreft de geloofwaardigheid van deze vrees, kan enkel vastgesteld worden dat deze op geen enkele wijze wist te overtuigen. U verklaarde in Bahrein de doodstraf gekregen te hebben wegens uw aandeel in de moord op een Bahreinse officier en er zou een arrestatiebevel doorgegeven zijn aan Pakistan. Gezien de ernst van deze beweringen zou men kunnen verwachten dat u dit alles weet te staven. Zo is er vooreerst de aanval op uw auto zelf. Buiten een foto (waarover later meer) legt u geen enkel ander document, zoals kranten, rapporten, enz. neer, waar dit gezien de ernst van de gebeurtenis, toch aannemelijk lijkt dat u dit zou moeten kunnen aantonen. Ten tweede verklaarde u gewond geraakt te zijn bij deze aanval. U zou in het ziekenhuis gelegen hebben waarbij uw tanden en neus hersteld dienden te worden. Ook hier gaat het over zaken die toch relatief gemakkelijk aangetoond kunnen worden, mits documenten, maar opnieuw laat u dit achterwege. Ten derde beweerde u veroordeeld te zijn tot de doodstraf. Gezien de ernst van deze uitspraak kan en mag er toch van u verwacht worden dat u deze weet te ondersteunen mits documenten, maar opnieuw laat u dit na. Overigens is het volledig onaannemelijk dat men iemand tegen wie een onderzoek naar betrokkenheid bij de moord op een officier gevoerd wordt, gewoon zou toelaten te verblijven in een weliswaar gesloten kamp, maar niet in een gevangenis waar ontsnapping veel minder evident zou zijn. Ook is het onwaarschijnlijk dat men iemand tegen wie een onderzoek loopt dat uiteindelijk zou leiden tot de doodstraf, zou toestaan om zijn paspoort, de manier bij uitstek om naar het buitenland te vluchten, bij te houden en toch beweerde u dat dit het geval was (CGVS, p. 5). Ten vierde verklaarde u dat de Pakistaanse politie in opdracht van de autoriteiten in Bahrein ook naar u op zoek zouden zijn. Opnieuw kunt u deze blote bewering niet staven. Wat meer is, op de redelijke vraag of u (of uw familie) op zijn minst een advocaat contacteerde om zo aan het arrestatiebevel of andere documenten hieromtrent te geraken, diende u negatief te antwoorden (CGVS, p. 10). Uw verklaring dat uw ouders niet hoogopgeleid zijn, zou u niet in de weg moeten staan om dan zelf een advocaat te contacteren.

Tenslotte legde u een foto neer waarop een brandende Bahreinse politieauto te zien is. U verklaarde dat het hier zou gaan om het voertuig dat u bestuurde op 15/07/2018, dat tegengehouden werd, waarna u uit de auto gesleurd en afgeslagen werd, uw officier vermoord werd en de auto in brand werd gestoken. U wist niet wie die foto genomen had of wie de personen zichtbaar op de foto zijn (CGVS, p. 6), maar u was er van overtuigd dat dit de foto was van het incident uit 2018 waarbij u betrokken was. Echter na wat onderzoek blijkt het hier om een stockfoto te gaan van Alamy, waarbij uit de titel blijkt dat het hier weliswaar over een brandende politieauto uit Bahrein gaat, maar het incident op de foto vond plaats in december 2007, dus ruim 10 jaren voor uw incident. Het kan hier dus absoluut niet gaan om een foto van uw voertuig. U beaamde dat de u getoonde stock foto dezelfde was als de door u neergelegde foto, maar toch hield u in eerste instantie vol dat het hier om uw auto ging. Uiteindelijk gaf u aan dat u deze foto van iemand anders gekregen had en dat u er van uit ging dat het om een foto van uw auto ging, wat toch iets heel anders is dan uw eerdere verklaringen waar u nog absoluut zeker was dat het om uw auto ging (CGVS, p. 10-11). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab

gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Hij maakt ook gewag van een manifeste appreciatiefout.

Na een korte theoretische toelichting bij enkele van de geschonden geachte bepalingen en beginselen voert verzoeker het volgende aan wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus:

• Aangaande zijn identiteitsbewijzen

Verzoeker wenst een identiteitsbewijs over te leggen ter ondersteuning van zijn beroep. Hij overlegt een kopie van zijn paspoort (stuk 3).

Zoals hij had uiteengezet, vreesde verzoeker te worden gerepatriëerd indien hij zijn documenten liet zien. Hij vreesde ook dat, indien zijn verzoek om internationale bescherming in België zou worden afgewezen, de Belgische autoriteiten hem naar Pakistan zouden repatriëren. Daarom durfde verzoeker dit document tijdens zijn hoorzitting niet te tonen.

Volgens het CGVS: "(...)" (bestreden beslissing, pp. 1-2).

Indien verzoeker het met het CGVS eens is over het belang van identiteitsdocumenten, kan de redenering van het CGVS niet worden gevolgd met betrekking tot de risico's van repatriëring. Het feit dat verzoeker op legale wijze met een visum naar Europa is gekomen, betekent immers niet dat hij nooit onder dwang naar Pakistan kan worden gerepatriëerd. Zodra zijn visum niet meer geldig is, wat het geval is, kan verzoeker worden gerepatriëerd omdat hij dan niet langer legaal op Europees grondgebied verblijft. Ondanks deze vrees begrijpt verzoeker het belang van dit document en legt daarom zijn paspoort over.

- *Aangaande zijn vluchtroute naar Europa*

De beslissing luidt als volgt: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2).

In zijn beroep wenst verzoeker terug te komen op de verklaringen die hij bij het CGVS heeft afgelegd en zijn eerdere verklaringen toe te lichten. Verzoeker is het eens met de bevindingen van het CGVS: hij is legaal via Duitsland Europa binnengekomen. Verzoeker wenste deze informatie echter niet bekend te maken uit vrees dat hij naar Duitsland en vervolgens naar Pakistan zou worden teruggestuurd. Inderdaad legt hij uit dat Duitsland veel informatie over hem heeft. Indien hij op grond van de Dublin-verordening naar Duitsland was teruggestuurd, zou het voor Duitsland zeer gemakkelijk zijn geweest hem naar Pakistan terug te sturen. Aangezien Frankrijk geen informatie over verzoeker heeft, dacht hij dat indien hij naar Frankrijk werd teruggestuurd, was er minder risico dat hij naar Pakistan zou worden teruggestuurd.

Deze verklaringen blijken uit de gegevens in zijn paspoort. Bovendien, toen hij geconfronteerd werd met zijn visa in Duitsland, gaf hij toe (CGVS, p. 5):

(...)

Verzoeker verklaarde zich ook bereid meer details te verstrekken over zijn verblijf in Duitsland indien het CGVS hem opnieuw zou willen ondervragen.

In dit verband heeft Uw Raad al geoordeeld dat: « (...) » (RvV, arrest nr. 218 191 van 13 maart 2019).

Het feit dat de heer C. (...) niet de volledige waarheid heeft verteld, ontslaat uw Raad niet van de verplichting zijn verklaringen te analyseren in het licht van de verklaringen die hij ter ondersteuning van zijn beroep heeft afgelegd. Verzoeker wenst nu de hele waarheid te vertellen.

- *Aangaande zijn vrees en documenten om het te bewijzen*

De beslissing luidt als volgt: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2).

Niet alle aanvallen door sjiieten worden echter in de kranten vermeld. Het is immers niet in het belang van de heersende macht om te laten zien dat zij voortdurend wordt aangevallen. Verzoeker kan dus geen enkel persartikel over zijn voorval overleggen.

Bovendien eist de wet niet dat verzoekers om internationale bescherming documenten overleggen om hun vrees Inderdaad, krachtens art. 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet: "(...)"

In de motivering van zijn beslissing geeft het CGVS enkel aan dat het van mening is dat verzoeker bewijzen zou kunnen voorleggen voor de feiten die hij aanvoert. Het CGVS onderzoekt echter niet de andere elementen die in de wet worden vermeld om de geloofwaardigheid van de verzoeker in het algemeen te onderzoeken.

Dan staat er in de beslissing (p. 2): "(...)"

Wat zijn medische documenten betreft, is verzoeker niet in staat deze op afstand te verkrijgen. In België kan hij met zijn identiteitskaart geen medische informatie uit Bahrein krijgen.

- *Aangaande de foto van de brandende Bahreinse politieauto*

In de beslissing staat: "(...)" (bestreden beslissing, p. 2).

Verzoeker gaf echter direct te kennen dat hij de foto niet zelf had genomen, maar dat iemand hem die had gestuurd. Zoals in de beslissing staat, "(...)" (bestreden beslissing, p. 2). Gelet op het verloop van de gebeurtenissen en de aanval, had verzoeker immers geen tijd om zich de ter plaatse aanwezige personen te herinneren. Dat is waarom hij verklaard: "(...)" (CGVS, p. 8).

Bovendien is de foto van een Bahreinse politieauto. Het is dan ook logisch dat verzoeker deze auto voor zijn eigen auto heeft aangezien. Hij kon immers op geen enkele manier controleren of de foto geen betrekking had op zijn aanval."

In subsidiaire orde vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet nu uit de beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij citeert laatstgenoemde bepaling en haalt aan hoe het Hof van Justitie van de Europese Unie de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' omschrijft. Vervolgens citeert hij uit een rapport van EASO, uit persberichten van The Express Tribune, Al Jazeera en Dawn Today's Paper en uit het arrest nr. 259 485 van 23 augustus 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Hij stelt ten slotte:

"In casu lijkt het CGVS niet te betwisten dat verzoeker politieambtenaar was in Bahrein. Door dit beroep is er een verhoogd risico dat hij directer wordt getroffen door het geweld. Het geweld waarvan in de persartikelen melding wordt gemaakt, betreft immers vooral leden van de politie. Het geweld wordt namelijk voornamelijk gepleegd door militante groeperingen. Indien hij als voormalig lid van de politie zou worden geïdentificeerd, zou verzoeker een verhoogd risico op geweld lopen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een fotokopie van de eerste pagina van verzoekers paspoort (stuk 3);
- het persbericht *"Buzdar gives LEAs 'free hand' as TLP march nears Gujranwala"* uit The Express Tribune van 28 oktober 2021 (stuk 4);
- het persbericht *"Four Pakistani police killed in violence at far-right TLP protest"* uit Al Jazeera van 27 oktober 2021 (stuk 5);
- het persbericht *"Rangers being called in Punjab for 60 days following clashes with TLP: Rashid"* uit Dawn Today's Paper van 27 oktober 2021 (stuk 6).

2.2.2. Op 15 maart 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan het *"Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation"* van EASO van oktober 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Pakistan, te zijn ontvlucht omdat hij zou zijn veroordeeld tot de doodstraf wegens vermeende hulp aan opstandelingen bij de moord op een officier. Hij zou in 2011 zijn ingegaan op een rekruteringsoproep voor de *"National Guard"* in Bahrein en vaak gediend hebben als chauffeur van officieren. Op 15 juli 2018 zou hij zijn tegengehouden door sjiieten die hem uit de auto sleurden en sloegen, zijn auto in brand staken en de officier die hij vervoerde vermoordden. Hij zou zwaar gewond naar een ziekenhuis zijn gebracht en na behandeling in zijn kamp hebben moeten blijven. Hij zou vervolgens naar een rechtbank gebracht zijn en daar ondervraagd zijn over zijn mogelijke rol in de dood van de officier die hij vervoerde. Enige tijd later zou hij vernomen hebben dat hij de doodstraf zou krijgen wegens vermeende hulp aan de opstandelingen bij de moord op de officier. Daar hij nog over zijn paspoort beschikte, zou hij het kamp ontvlucht zijn en naar Saoedi Arabië zijn gevlucht. Daar zou hij via een vriend een Frans visum bekomen hebben. Op 1 februari 2019 zou hij in Frankrijk aangekomen zijn, waar hij via zijn ouders zou hebben vernomen dat de autoriteiten van Bahrein een arrestatiebevel voor hem hadden doorgestuurd naar de Pakistaanse autoriteiten, waardoor de Pakistaanse politie hem al verschillende malen thuis was komen zoeken. Na een verblijf van anderhalf jaar in Frankrijk zou verzoeker naar België zijn gekomen, waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van een burgerlijk en militair rijbewijs van Bahrein, van zijn identiteitspapieren van Bahrein, van zijn identiteitsketting, van verschillende foto's op zijn werk in Bahrein en van een foto van zijn jeep die door relschoppers op 15 juli 2018 in brand zou zijn gestoken.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker geen origineel Pakistaans identiteitsbewijs wist neer te leggen, waarbij de volgende toelichting wordt verschaft:

"U legde weliswaar kopies neer van verschillende identiteitsbewijzen uit Bahrein, maar u legde geen enkel Pakistaans identiteitsbewijs neer, dit terwijl u toch een Pakistaanse staatsburger zou zijn. U verklaarde zowel over een Pakistaanse identiteitskaart als over een Pakistaans paspoort beschikt te hebben, maar u zou beiden verloren zijn na aankomst in Frankrijk. U heeft dit verlies echter nooit aangegeven bij de politie of uw ambassade zodat het hier om een blote bewering gaat. Uw verklaring hiervoor, dat u na verlies schrik had dat men u zou repatriëren, maar hier staat tegenover dat u op dat moment legaal met een Frans visum naar Frankrijk gereisd was, zodat repatriëring geen optie was en bovendien had u in het verleden al vaak internationale reizen met behulp van een paspoort gemaakt, zodat u op de hoogte was van het belang van dit document. Uw bewering dat u deze cruciale documenten kwijt zou zijn, is dan ook ongeloofwaardig. Het lijkt er eerder op dat u deze niet wenst voor te leggen daar de inhoud niet strookt met uw verklaringen."

Te dezen voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een fotokopie van de eerste bladzijde van zijn paspoort (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Hiermee bevestigt verzoeker dat zijn verklaring dat hij zijn Pakistaanse identiteitskaart en Pakistaans paspoort in Frankrijk had verloren leugenachtig was. De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag

tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. Gelet op het voorgaande blijkt dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure bewust informatie heeft achtergehouden over zijn reisweg en identiteit, en dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Dat verzoeker zijn gedrag thans tracht te vergoelijken door te gewagen van een vrees om te worden gerepatriëerd indien hij zijn documenten liet zien, neemt niet weg dat hij er van bij de aanvang van zijn procedure op gewezen werd dat hij steeds de waarheid dient te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat zijn verzoek om internationale bescherming wordt afgewezen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, vragenlijst, voorafgaand advies). Bovendien is deze verschuiving allesbehalve ernstig nu verzoeker wel identiteitsdocumenten neerlegde van Bahrein, terwijl hij volgens zijn verklaringen in Bahrein werd veroordeeld tot de doodstraf en de autoriteiten van Bahrein naar de Pakistaanse autoriteiten een arrestatiebevel voor hem doorgestuurd hadden. Dat verzoeker wel kon worden gerepatriëerd omdat zijn visum voor Frankrijk verstreken was, doet hieraan geen afbreuk.

Daarbij komt dat verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt vastgesteld, geen aannemelijke verklaringen aflegde over zijn vluchtroute naar Europa:

“U beweerde dat u in Saoedi Arabië een Frans visum wist te regelen. Dit zou uw eerste Europese visum zijn en toen u in Frankrijk aankwam in 2019 zou het de eerste keer zijn dat u voet zette op Europese bodem (CGVS, p. 2, 5). U werd geconfronteerd met de inhoud van uw administratieve dossier waaruit bleek dat u in de laatste jaren tot driemaal een duist visum verkreeg. Hierop verklaarde u plots tot driemaal naar Duitsland gereisd te zijn om een gewonde collega te bezoeken en dit in tegenspraak met uw eerdere verklaringen. Uw verklaring dat u iet wist dat Duitsland in Europa ligt, raakt kant noch wal. Het lijkt er eerder op dat u uw reisgedrag in het verleden zoveel mogelijk achterwege probeert te houden. Temeer daar nergens uit uw dossier bleek dat u een Frans visum kreeg, maar dat u in de periode waarin u beweerde problemen te hebben in Bahrein en het land diende te ontvluchten wel over een Duits visum beschikt dat geldig en uitgevaardigd was. Hierdoor ontstaat dan ook de sterke indruk dat u dit Duitse visum gebruikte om naar Europe te reizen ipv een fictief Frans visum. Overigens kon u uw bewering anderhalf jaar in Frankrijk verbleven te hebben op geen enkele manier hard maken: u had geen enkel document of ander voorwerp dat uw verblijf in Frankrijk zou kunnen ondersteunen en u gevraagd waar u al die tijd in Frankrijk verbleef kwam u niet verder dan ergens in de buurt van het Gare du Nord in Parijs, zonder dat u enig ander detail van uw verblijfplaats kon verschaffen (CGVS, p. 7). In dit licht zou het neerleggen van uw paspoort verschillende onduidelijkheden kunnen verhelderd hebben, maar zoals eerder aangeduid, antwoordde u op dit voorstel tot verduidelijking, met de stereotiepe en ongeloofwaardige bewering dat u uw paspoort kwijt zou zijn.”

Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn vluchtroute naar Europa en beweert dat hij legaal via Duitsland Europa is binnengekomen. Hij stelt dat hij deze informatie niet bekend wou maken uit vrees dat hij naar Duitsland en vervolgens naar Pakistan zou worden teruggestuurd aangezien Duitsland veel informatie over hem heeft en het voor Duitsland zeer gemakkelijk zou zijn hem naar Pakistan terug te sturen, terwijl Frankrijk geen informatie over hem heeft en hij dacht dat indien hij naar Frankrijk werd teruggestuurd, er minder risico was dat hij naar Pakistan zou worden teruggestuurd. Hij beperkt zich echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Door thans bij het verzoekschrift slechts een fotokopie van de eerste bladzijde van zijn paspoort te voegen, toont hij nog steeds niet aan waar hij voor zijn komst naar België verbleven heeft. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift durft te stellen dat hij zich bereid verklaart *“meer details te verstrekken over zijn verblijf in Duitsland indien het CGVS hem opnieuw zou willen ondervragen”* en nu de hele waarheid wenst te vertellen kan dan ook allerm minst ernstig worden beschouwd. De verwijzing naar het arrest nr. 218 191 van 13 maart 2019 van de Raad is dan ook niet dienstig en dit nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Dat verzoeker er niet voor terugdeinst de asielinstanties te trachten te misleiden, blijkt eens te meer uit de foto die hij neerlegde van een brandende Bahreinse politieauto. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"U verklaarde dat het hier zou gaan om het voertuig dat u bestuurde op 15/07/2018, dat tegengehouden werd, waarna u uit de auto gesleurd en afgeslagen werd, uw officier vermoord werd en de auto in brand werd gestoken. U wist niet wie die foto genomen had of wie de personen zichtbaar op de foto zijn (CGVS, p. 6), maar u was er van overtuigd dat dit de foto was van het incident uit 2018 waarbij u betrokken was. Echter na wat onderzoek blijkt het hier om een stockfoto te gaan van Alamy, waarbij uit de titel blijkt dat het hier weliswaar over een brandende politieauto uit Bahrein gaat, maar het incident op de foto vond plaats in december 2007, dus ruim 10 jaren voor uw incident. Het kan hier dus absoluut niet gaan om een foto van uw voertuig. U beaamde dat de u getoonde stock foto dezelfde was als de door u neergelegde foto, maar toch hield u in eerste instantie vol dat het hier om uw auto ging. Uiteindelijk gaf u aan dat u deze foto van iemand anders gekregen had en dat u er van uit ging dat het om een foto van uw auto ging, wat toch iets heel anders is dan uw eerdere verklaringen waar u nog absoluut zeker was dat het om uw auto ging (CGVS, p. 10-11)."

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Dat verzoeker direct te kennen gaf dat hij de foto niet zelf had genomen, maar dat iemand hem die had gestuurd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij verklaarde zeker te zijn dat het voertuig op de foto zijn voertuig was, terwijl dit niet het geval bleek te zijn. Dat op de foto een Bahreinse politieauto staat, maakt het nog niet logisch dat verzoeker er zonder meer van uitgaat dat het zijn eigen auto betreft en dit ook zonder enig voorbehoud verklaart, temeer nu hij, zoals hij zelf in het verzoekschrift stelt, op geen enkele manier kon controleren *"of de foto geen betrekking had op zijn aanval"*.

Ten slotte kan verzoekers relaas ook om de volgende in de bestreden beslissing opgenomen redenen niet overtuigen:

"U verklaarde in Bahrein de doodstraf gekregen te hebben wegens uw aandeel in de moord op een Bahreinse officier en er zou een arrestatiebevel doorgegeven zijn aan Pakistan. Gezien de ernst van deze beweringen zou men kunnen verwachten dat u dit alles weet te staven. Zo is er vooreerst de aanval op uw auto zelf. Buiten een foto (...) legt u geen enkel ander document, zoals kranten, rapporten, enz. neer, waar dit gezien de ernst van de gebeurtenis, toch aannemelijk lijkt dat u dit zou moeten kunnen aantonen. Ten tweede verklaarde u gewond geraakt te zijn bij deze aanval. U zou in het ziekenhuis gelegen hebben waarbij uw tanden en neus hersteld dienden te worden. Ook hier gaat het over zaken die toch relatief gemakkelijk aangetoond kunnen worden, mits documenten, maar opnieuw laat u dit achterwege. Ten derde beweerde u veroordeeld te zijn tot de doodstraf. Gezien de ernst van deze uitspraak kan en mag er toch van u verwacht worden dat u deze weet te ondersteunen mits documenten, maar opnieuw laat u dit na. Overigens is het volledig onaannemelijk dat men iemand tegen wie een onderzoek naar betrokkenheid bij de moord op een officier gevoerd wordt, gewoon zou toelaten te verblijven in een weliswaar gesloten kamp, maar niet in een gevangenis waar ontsnapping veel minder evident zou zijn. Ook is het onwaarschijnlijk dat men iemand tegen wie een onderzoek loopt dat uiteindelijk zou leiden tot de doodstraf, zou toestaan om zijn paspoort, de manier bij uitstek om naar het buitenland te vluchten, bij te houden en toch beweerde u dat dit het geval was (CGVS, p. 5). Ten vierde verklaarde u dat de Pakistaanse politie in opdracht van de autoriteiten in Bahrein ook naar u op zoek zouden zijn. Opnieuw kunt u deze blote bewering niet staven. Wat meer is, op de redelijke vraag of u (of uw familie) op zijn minst een advocaat contacteerde om zo aan het arrestatiebevel of andere documenten hieromtrent te geraken, diende u negatief te antwoorden (CGVS, p. 10). Uw verklaring dat uw ouders niet hoogopgeleid zijn, zou u niet in de weg moeten staan om dan zelf een advocaat te contacteren."

Door in zijn verzoekschrift louter te poneren dat niet alle aanvallen door sjiiten in de kranten worden vermeld, nu het niet in het belang van de heersende macht is om te laten zien dat zij voortdurend wordt aangevallen, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Dat verzoeker er wel in slaagde om een foto voor te leggen van een incident met een brandende politieauto in december 2007 en te laten uitschijnen dat dit bewijs vormt van het incident dat hij in 2018 verklaart te hebben meegemaakt, doch geen (enkele) informatie voorlegt – noch persberichten, noch medische stukken, noch documenten over zijn veroordeling, noch het arrestatiebevel dat naar de Pakistaanse autoriteiten zou zijn doorgestuurd –, is niet ernstig. Waar verzoeker nog poneert dat hij in België met zijn identiteitskaart geen medische informatie uit Bahrein kan krijgen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook weerlegt verzoeker hiermee niet dat hij zijn verklaringen niet staft met enig bewijskrachtig stuk en dat het totaal niet aannemelijk is dat hij in Bahrein, terwijl tegen hem een onderzoek zou hebben gelopen naar de moord op een officier, niet in een gevangenis moest verblijven en zijn paspoort mocht bijhouden.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Uit de fotokopieën van verzoekers burgerlijk en militair rijbewijs van Bahrein, van zijn identiteitspapieren van Bahrein, van zijn identiteitsketting en van verschillende foto's op zijn werk in Bahrein, kan hoogstens blijken dat verzoeker in Bahrein gewerkt heeft als chauffeur voor de "National Guard", doch niet dat hij in Bahrein veroordeeld is tot de doodstraf wegens vermeende hulp aan opstandelingen bij de moord op een officier, noch dat daarvoor een arrestatiebevel naar de Pakistaanse autoriteiten zou zijn doorgestuurd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar wat hierboven reeds werd uiteengezet over verzoekers verklaringen dat hij in Bahrein zou zijn veroordeeld tot de doodstraf wegens vermeende hulp aan opstandelingen bij de moord op een officier en dat de autoriteiten van Bahrein naar de Pakistaanse autoriteiten een arrestatiebevel voor hem hadden doorgestuurd. Voorts brengt verzoeker geen concrete elementen aan op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in Pakistan kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Pakistan.

2.3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt op dit punt op goede gronden als volgt geoordeeld:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het

noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De door verwerende partij in haar aanvullende nota bijgebrachte recente informatie bevestigt deze analyse.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan deze vaststellingen. De door verzoeker bijgebrachte informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Punjab is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er actueel in zijn regio van herkomst, de provincie Punjab, sprake is van een situatie van een gewapend conflict waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De vaststellingen in de bestreden beslissing en in de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota worden op dit punt dan ook overgenomen.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog laat gelden dat niet betwist wordt dat hij politieambtenaar was in Bahrein en dat er hierdoor een verhoogd risico is dat hij directer wordt getroffen door het geweld waarvan in de landeninformatie gewag wordt gemaakt, wordt erop gewezen dat dit element hoger reeds aan bod kwam bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht het loutere gegeven dat verzoeker in Bahrein voor de “*National Guard*” zou hebben gewerkt in aanmerking moet worden genomen als een element dat de kans vergroot dat hij slachtoffer wordt van het willekeurig geweld in de provincie Punjab in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker ten slotte nog verwijst naar het arrest nr. 259 485 van 23 augustus 2021 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

2.3.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN